

EN FÅNGE

... här igen i Herrens Jesu Namn och för att få höra om de stora och mäktiga gärningar, som du tidigare har gjort. Och nu står vi i förväntan, som förökar vår tro och smörjer oss till att tro, att det som har betts om ikväll kommer att beviljas oss. Du känner var och en av dem, allt som de har bett om. Och vi ber för dem, Herre, särskilt dem som är så nära döden. Ge frid åt deras själ, om den inte redan finns där! Ge helbrägdagörelse åt deras kropp! Bevilja oss det, Herre!

² Välsigna vår sammankomst! Vi — vi ber, Herre, i det här bönemötet en onsdagskväll, att då vi har samlats och vet, att varhelst två eller flera är församlade, ska du vara med oss. Och vi ber dig, Herre, att ge oss ditt Ord ikväll. Tala till oss, Herre, och värm våra hjärtan på ett märkligt sätt, så att vi vet, hur vi ska hålla oss i styr för den stora tid, som ligger framför, då vi tror, att vi närmar oss Herrens Tillkommelse!

³ Vi tackar dig, för att folk nu börjar finna tron dyrbar för dem och veta, vad tro betyder. Och veta om och tacka dig till och med för möten, som ännu ligger framför och tror, att du kommer att göra någonting. Herre, vi väntar och förväntar oss liksom i den gamla tiden, och tror, att tiden är nära, då du bara ska öppna Himmelens fönster och utgjuta de löften, som Gud har lovat i den här yttersta tiden.

⁴ Nu ber vi dig, Herre, att — att vara med alla runt nationerna, då vi idag hörde om så många runt omkring överallt, som är i behov. Bevilja dem deras böner, Herre! Och vi ber om att få se Guds mäktiga hand röra sig över hela världen bland dem, som väntar på den här härliga saken.

⁵ Förlåt oss våra synder! Luttra oss, Herre, med din Ande och ditt Ord, så att vi kan fostra oss till lydiga tjänare, lydiga tjänare åt Guds vilja! Låt oss komma ihåg och i våra hjärtan tänka på, vad de tidiga kristna gjorde! Vilka slags människor vi skulle möta, då vi mötte dem, som personligen hade varit i kontakt med dig. Hur deras ansikten måste ha lyst upp av tro och fröjd. Hur deras liv måste ha varit det levande Gudsordet, bara ”skrivna brev lästa av alla människor”, då de vandrade mitt ibland folk. Gud, ge oss det en gång till!

⁶ Må våra liv vara så överlämnade åt dig, att Den Helige Ande själv ska leva genom oss och tala genom oss, Herre! Må vi komma ihåg i våra sinnen, då vi går på gatan och trängs med världen, att det inte är meningen, att vi ska vara lika dem! Och vi stiger åt sidan och ger dem plats, Herre, i deras rättmätiga ställning här på jorden. Vi intar baksätet, då vi vet, att vi är delegater från en annan värld. Vi har ett Rike, som kommer till makten, Herre.

Och vår mäktige Konung ska snart komma och ta makten över alla de riken, som finns i Hans domän. Och vi ska styra och regera tillsammans med Honom här på jorden i tusen år och vara hos Honom för alltid.

⁷ Med det här i våra sinnen, Herre, ser vi nu fram emot vårt bönesvar. Vi ser på vår beklännelse. Om vi har gjort någonting, sagt någonting eller tänkt någonting, som var tvärt emot din mäktiga vilja, så låt Jesu Kristi Blod rena oss!

⁸ Led oss, Herre, som systemen sa ikväll om henne och hennes man på vägen till Chicago! Led dem, Herre, Gud, till den plats, där du kan använda dem, så att de kan vara ljusstrålar för andra, som famlar i mörker, som inte känner vår Herre Jesus! Nu överlämnar vi mötet åt dig och lyssnar till Ditt Ord till tillrättavisning, så att vi kan veta, hur vi ska förbereda oss för den här stora stunden. I Jesu Namn ber vi om det. Amen.

[Tomt ställe på bandet. Broder Neville kommenterar. — Utg.]

Herren välsigne dig! Tack, broder!

⁹ Jag hade inte riktigt väntat det här. Då jag är här hemma, kände jag det som att om jag inte faktiskt måste fara någonstans, akut, skulle jag må mycket illa, om jag satt hemma och inte kom till bönemötet. Och jag liksom bara kom in, oväntat för mig själv och även för min familj. Jag kom bara in och for direkt. Och så sa jag: "Jag far ner till bönemötet." Och hon fick inte ens tid att göra sig i ordning för att komma, så hon visste inte, att jag var på väg.

¹⁰ Så jag är glad för att få höra systemens vittnesbörd där, brodern, om det där Ljuset uppe i South Carolina, rättare sagt i North Carolina någonstans. Var det Greenville? [En syster säger: "Nej, Southern Pines." — Utg.] Southern Pines. Ja.

¹¹ Broder Lee Vayle var just här idag. Jag döpte honom idag i dopförrättningen här idag. Broder Lee Vayle, ni vet, en av predikanterna där, broder Parker Thomas. Det fanns en . . .

¹² Jag kommer ihåg på — på den tiden, en syster fick en skugga över sig. Det var en mäktig bekräftelse, syster, på vad . . . Ibland vill Den Helige Ande låta oss gå vidare och testa vår tro, för att få se, vad . . . Och testa andras tro. Då man ser direkt på någonting, och ser någonting, och säger det, andra tittar på och ser det inte, då säger de, att det inte finns där. Förstår ni? Men det finns där.

¹³ Nu fanns det ingen, som kunde se det där Ljuset, som hängde över Paulus, men Det fanns där. Ingen såg den där duvan, som kom ner ut ur Himmelen i det där Ljuset, i en form och hängde över Jesus, utom Johannes själv. Men Det fanns där. Förstår ni?

¹⁴ Och så senare då, då jag berättade för människorna om det där Ljuset, som liknade en Eldstod, ville ingen tro på det. Men nu identifierade kamerans mekaniska öga Det Där.

Nu var det så, att den onde anden är mörk.

15 Det är precis liksom våra liv, vi är skuggor. Och vi är, om vi är ett ljus, är vi det, om våra liv stämmer med vår tids Ljus, vandrar vi i Ljuset.

16 Det är precis som om man tittar ut och säger: ”Jag ser solen.” om dagen. Man — man ser solens skugga. Det är en återspeglning av solen. Det är inte själva solen, men det bevisar, att det finns en sol. Det bevisar, att det finns en sol.

17 Och då jag nu ser er, som liksom sitter där ute och fläktar er och pratar, så betyder det, att ni lever, men det är bara en skugga av livet.

18 För allting måste ha mörker i sig för att kasta en skugga. Förstår ni? För en skugga måste ha så och så mycket mörker och så och så mycket ljus, för att skapa en skugga. Och den kan inte vara helt och hållet mörk, och den kan inte vara helt och hållet ljus. Om den är mörk, är den riktigt mörk. Om den är ljus, finns det ingen skugga, ingenting som kan kasta en skugga. Men om den är blandad av mörkt och ljust, kastar den en skugga.

19 Så vi är verkligen skuggor av ljus. Man reflekterar nu ett liv från någonstans. Om du är det, och en kristen, är det här en skugga, det bevisar bara, att det finns ett Liv, där man inte kan dö, för det här livet har döden i sig. Förstår ni? Men det är en skugga, för man är levande, rörliga skapelser med förmågor att se, tänka, röra sig och tala, och kroppens fem sinnen. Men ändå vet man, att de, de är döende. Och det finns så mycket bekymmer. Som ni vet, kan det bara vara. . . Det är en återspeglning, ser ni, där finns liv och död hopblandade.

20 Det fysiska måste dö. Men om du med ditt dödliga liv återspeglar Himmelens Ljus, då återspeglar du det Eviga Livet, Gud. Sedan, då du dör, kan du inte annat än att gå till det där Ljuset, för det är Det, som du har återspeglat.

21 Om du är av den mörka världen, återspeglar du den, och du kan inte gå någon annanstans än till mörkret. Förstår ni? Så vi är i en återspeglning. Så vi ser, att lika säkert, som att Den Helige Ande återspeglar Ljus och Liv, så återspeglar döden mörkret.

22 Och här är de båda två. Imorg- . . . Vid slutet av veckan, kanske på söndag, ska vi få det lilla fotot förstorat till stor storlek, så det kan sättas på anslagstavlan.

23 Där *din* bild hänger där ute på anslagstavlan. Jag vet inte, om ni la märke till den eller inte. Och då . . .

Och för ungefär en vecka sedan, i — i Jamaica, där jag missionerade. . . Vi sänder ljudband över hela världen. Och *De Sju Inseglan* har kommit bort till. . . Långt bort till inlandet i Jamaica, långt in i det inre. Och det är mycket primitivt där borta, bakom Blå Berget. Och infödingarna, de har ibland en — en bandspelar, som vi ger dem, som man måste veva upp, liksom

den gamla Victrolan, och sedan låta — låta den spela så där. Så efter några minuter måste någon veva upp den.

²⁴ Den här gruppen hade en — ett litet. . . Ett batteri, sex volts batteri eller någonting sådant, som drev bandspelaren. Och de — de satt tillsammans allesammans, ungefär som det är här ikväll, och lyssnade till de där *Inseglen*, tror jag, att det var. Och medan jag talade, märkte de, att något kom in i rummet, samma Eldstod kom, flyttade sig dit, där bandspelaren var, och slog sig ner ovanför den. Och de gick och hämtade en kamera och tog bilden av Den. Och precis samma En, där är Den, hänger just där över den. Nu ska vi få den förstora, så vi kan sätta den på anslagstavlan där ute, så att ni kan få se den.

²⁵ Vi är så tacksamma för Guds nåd, som har förts in i vår. . . Fört oss in i Hans Närhet i den här tiden. Vi är nu tacksamma för många ting.

²⁶ Nu tror jag, att jag ska titta här inne och se efter, om jag kan finna några, några anteckningar eller några, ett eller annat, som jag talade om. Eller få oss något slags. . . I alla fall har jag en del text utskrivna här borta i en bok här inne. Om jag kan finna en, så kanske Herren vill ge mig någonting att säga om någonting, medan vi ber.

Nu är vi i förväntan för söndagen.

²⁷ Jag har hållit på att tala i Budskapen. Och i söndags uppehöll jag er en lång stund om: ”Varför ropar du till mig? Tala till folket och gå framåt!”

²⁸ Nu på söndag är det helbrägdagörelsemöte, där de sjuka ska få förbön. Nu kommer man runt till de sjuka, och det måste finnas någon orsak till att de sjuka, då man ber för dem, om de inte blir helade, och jag vill, om Herren så vill, för en kort predikan på söndag förmiddag. . . Så jag kommer att ha ett helbrägdagörelsemöte och be för alla människorna. Och Billy Paul eller några av dem kommer att vara här på söndag morgon, omkring klockan åtta, då kyrkan öppnas, för att ge människorna kort, då de kommer in genom dörren, eller när de än kommer in.

²⁹ Och nu så vill jag försöka, jag tror, att Herren på något sätt har gett mig litet insikt i orsakerna till varför det är en del människor, som inte blir helade. Och jag — jag tror, att det är brist på förståelse. Och jag — jag tror, att vi kanske ska tala om det där på söndag förmiddag, om Herren vill.

³⁰ Nu är onsdagskvällens bönemöte bara ett kort möte där vi kommer tillsammans och ber, som vi har gjort, och umgås tillsammans.

³¹ Jag — jag tror ibland, att en av de stora sakerna, som jag finner i den här tiden, är brist på uppriktighet ifråga om vad vi tror. Förstår ni? Förstår ni? Om Gud på John Wesley's tid skulle ha gjort på den tiden, det Han har gjort idag, vad skulle det ha

åstadkommit, på Martin Luthers tid, eller när då? Som det, som vi ser Honom göra, bevisat både av Församlingen, av Anden, och av vetenskapen, och varenda rörelse, som dess filmers yta måste erkänna. Och här kungör Guds Ord Det och talar om Det, innan Det sker. Och rör Sig sedan om, och profeterar, och visar just den sak, som Han sa, det sker fullkomligt, exakt som Han sa. Och ändå sitter vi liksom slött, som om vi undrar. ”Tja, jag undrar, om det där kunde avse mig? Undrar om det kunde avse hela församlingen? Eller — eller undrar om jag verkligen är inräknad i Det Här?” Jag tror, att jag på söndag förmiddag ska försöka tala om några av de där principerna, som kan upplysa oss litet grand.

³² Ikväll, nu, hittade jag någonting, slog just upp det här, innan jag kom ner. Jag tänkte: ”Tänk om broder Neville, om jag skulle komma dit ner, han händelsevis skulle säga: ’Kom upp och tala!’ och bara sätta sig ner!” Förstår ni? Jag tänkte: ”Det är bäst, att jag skriver ner ett par Skriftställen.” För jag vet, att han, han är en sådan älsklig broder, och vi — vi uppskattar honom.

³³ Innan vi ber över Ordet, vill jag identifiera en — en broder. Jag kan inte ens minnas hans namn den här gången, det är två av dem. De är här, de är mina vänner. De är predikanter och evangelister ute på fältet, som far ut. De hörde de här Budskapen på ljudband. Och de är från olika samfundsförsamlingar, två unga män. Och pojken är så, en av dem är så intresserad, att han flög ner till Tucson helt nyligen, och avlyste ett möte. Jag tror, att jag var på Business Mens Frukost. Och den unge mannen, en fin ung man, kom ner. Och han är . . .

³⁴ De är från Kansas. Och de kom hela vägen hit, för att jag skulle förrätta deras vigsel. Jag uppskattar det. Att tänka sig, att folk som tror tillräckligt på ens böner, tror att Gud ska höra och svara, unga människor som börjar i livet så här. Och då de kom hit, för att jag skulle förrätta deras vigsel igår, för att finna, att Indianas statslag kräver: att de, trots sina blodprover med sig, måste vänta här i staten i tre dagar, innan de kan få gifta sig. Så de kan inte få gifta sig förrän på fredag morgon.

³⁵ Och jag ska fråga vår broder där på änden, om han bara vill stå upp och tala om för oss, vem han är, och hans älskliga lilla dam där, och den andre brodern.

³⁶ [Brodern säger: ”Tack, broder Branham. Det är en förmån att få vara här. Och jag är broder Roger O’Neil, bor i Kansas, reser som evangelist på fältet, berättar att: ’Jesus frälsar, helar genom tro på Jesus . . .? . . .’ Jag har alltid burit . . .? . . . Det här är min fästmö, Patricia Brown. Vi ska gifta oss på fredag. Det här är min evangelistkamrat och medarbetare, broder Ronnie Hunt, här på änden. Och det här är hans fästmö, Carol . . .? . . . Och vi är glada att få vara här i kväll.” — Utg.]

³⁷ Tack så mycket. Vi önskar förvisso de här unga ambassadörerna för Herrens Jesu verk Guds välsignelser

till hjälp på vägen. Och då jag undrar i väntan på Herrens Tillkommelse och ser unga män och unga kvinnor med ett ändamål i hjärtat att tjäna Kristus, så hänför det mig, ser ni, att få se dem stå upp så här. Herren välsigne er rikligt, min broder och syster!

³⁸ Låt oss nu slå upp en liten Bok, som jag aldrig har talat ur förut i mitt liv! Och det är en mycket . . . Bara ett kapitel, Brevet till Filemon. Och det är ett . . .

³⁹ Jag är bara litet irländsk och jag — och jag har en tråd runt mina undertänder, för att hålla ett par av dem på plats. Jag, jag uttalar ibland inte de här namnen riktigt, fast jag vet, vad de är. Och ibland kan jag inte uttala dem rätt, för att utbildningen saknas. Så ”Filemon”, som någon där bak sa, vilket jag tror verkligen är det rätta uttalet av det.

⁴⁰ Den första versen, nu, jag vill ta bara ett eller två ord ifrån den.

Paulus, en Jesu Kristi fånge, . . .

⁴¹ Och det är det, som jag vill använda i kväll som text, om Herren vill, det är: *En fånge*.

⁴² Nu skulle man ju knappast kunna föreställa sig, att Paulus betraktade sig som en fånge. En man, som föddes fri, fylld med Den Helige Ande, men ändå kallar han sig för ”en fånge”.

⁴³ Och nu finner vi, då han talar till korintierna: ”Paulus, en Jesu Kristi apostel.” En annan gång: ”Paulus, en Jesu Kristi tjänare efter Guds vilja”, då han talar till Timoteus och olika personer. Då han nu här skriver till Filemon, säger han: ”Paulus, en Jesu Kristi fånge.” ”Paulus, en apostel”, jag skulle gärna vilja predika en kväll om det där. ”Paulus, en — en tjänare,” predika om det. Och så ”Paulus, en fånge.”

⁴⁴ Men ikväll, det skulle ju ta timmar att ordentligt besinna ett enda av ämnena, ikväll vill jag ta ”Paulus, fången”, och ta ämnet: *En fånge*.

Låt oss nu böja våra huvuden bara ett ögonblick!

⁴⁵ Herre Jesus, vilken människa som helst, som fysiskt kan göra det, kan slå upp den här Bibelns sidor, men bara Den Helige Ande kan tolka Den i det ljus, som det är meningen att göra det. Vi ber Honom att komma nu och hjälpa oss att förstå, till vem det här var riktat, den här store, mäktige profeten Paulus, som ändå kallar sig för ”en fånge”. Må Den Helige Ande uppenbara det här för oss, medan vi väntar på Honom! I Jesu Kristi Namn. Amen.

⁴⁶ Nu kan jag föreställa mig, att Paulus då han skrev det här brevet till Filemon, hur han satt i fängelse, där nere i den här stadens fängelse, en — en — en fånge. Och han kunde mycket väl genom sin ställning veta, vad ordet betydde. Han var omgiven av — av — av järnstänger. Han kunde bara släppas fri, då någon ville låta honom bli fri. Och han visste, vad det innebar att

vara fånge. Och ändå tror jag, att aposteln menade bara litet. . . Inte exakt menade sitt dåvarande tillstånd, som fånge, då hans fysiska varelse satt här i det här — i det här fängelset. Utan jag tror, att han menade, att hans — hans varelse, hans — hans — hans ande, hans vilja var en Jesu Kristi fånge.

47 Nu är vi alla födda med en fri vilja, så att vi kan fatta vilket beslut vi vill. Gud gör det där rättvist. För Han måste sätta varenda människa på samma grund, annars satte Han fel man på. . . Han satte den första mannen på fel grund, som Han gav den fria viljan. Förstår ni? Vi är ikväll precis exakt lika Adam och Eva. Det är ingen skillnad. Rätt och fel ställs framför var och en av oss. Liv och död, vi kan göra vårt val, det är du, som ska göra det. Förstår ni?

48 Det var så Adam och Eva gjorde, och ser ni, och — och de gjorde fel val. Och försatte nu därigenom hela släktet, människosläktet, under döden, dödsstraffet.

49 Och så kom Gud ner i människogestalt och tog den där döden och avtjänade dödsstraffet, så att. . . Hans undersåtar, som ville vara fria, kunde bli fria.

50 Om Han nu tog oss, utom på samma sätt, som Han gjorde med Adam och Eva, och bara drog oss igenom någonting, sa: ”Jag ska frälsa dig, antingen du vill bli frälst eller inte.”, då satte Han Adam och Eva på — på fel grund, ser ni. Utan var och en av oss måste idag välja mellan död och liv. Vi kan göra det.

51 Som jag just sa, om ditt ljus kommer att bevisa, ditt liv kommer att bevisa exakt vilken sida du är på, så bryr jag mig inte om, vilken sida du säger, att du är på. Det du gör varenda dag bevisar, vad du är. Ni har hört det gamla ordspråket: ”Ditt liv är så högljutt, att jag inte kan höra ditt vittnesbörd.” Förstår ni? Ditt — dina gärningar är så högljudda.

52 Jag har alltid trott på att ropa och hoppa. Men jag har alltid sagt: ”Hoppa inte högre än du lever, för världen kommer att ge akt på det.” Förstår ni? Man får bara hoppa så högt, som man lever så, för någon ger akt på en. Och nu då. . .

53 Folk vill inte komma till kyrkan. De — de, många av dem gör det bara inte. Och en del av dem, som inte kommer, är uppriktiga människor. De har sett så mycket oärlighet i kyrkan, att de inte vill ha någonting med den att göra. Och många gånger, vi talar ju om en vanlig tanke om det där, kan man knappast klandra dem, ser ni, på grund av — av det sätt människorna uppför sig. De kallar sig för kristna. De är den värsta stötesten, som världen har, det är mannen och kvinnan, som bekänner sig vara kristna, och lever något annat än sin bekännelse. Exakt rätt.

54 För besvikelserna kommer nu att komma vid Domen. Syndaren, langaren, spelaren, äktenskapsbrytaren, nu, han — han kommer inte att bli besviken att få höra sin dom läsas upp: ”Att gå till oändlig eld.” Han kommer inte att bli besviken. Men

den mannen, som försöker gömma sig bakom något slags kyrklig bekännelse, det är pojken, som kommer att bli besviken på Domens Dag. Förstår ni? Den som bekänner sig vara en kristen, och lever på något annat sätt. Det skulle vara bättre för honom, att han aldrig ens började göra någon bekännelse än att börja, och leva på något annat sätt. För han är den största stöttesten vi har, det är den bekännare, som säger, att han — han — han är en kristen, och lever någonting annat.

⁵⁵ Bedöm aldrig ditt liv efter hur mycket kraft du har att utföra kraftgärningar! Och vi bedömer inte oss själva efter hur mycket kunskap man har om Ordet. Utan bedöm alltid dig själv, se dig tillbaka och gör inventering, vilken slags frukt det liv som du för närvarande lever nu bär. Förstår ni?

⁵⁶ Då jag predikade för någon tid sedan på ett affärsmännens möte i Phoenix i Arizona, om att återspegla Jesus, återspegla det kristna Livet, sa jag, att jag föddes här uppe i Kentucky, där det är mycket primitivt, särskilt då jag var barn. Och den här specielle lille pojken hade aldrig ett — ett — ett — ett hem, liksom vi har här, där vi hade så många vackra damer, som måste titta i speglar genom hela huset, för att hålla sitt hår precis på plats osv. Men han hade en liten spegel, bara en liten bit som var fäst på ett träd utanför, där tvättbänken var, där hans mor och far tvättade sig, och de kammade sitt hår osv., med hjälp av den här lilla biten av en gammal spegel fäst på ett träd.

⁵⁷ Uppriktigt sagt var det det slags hem, som vi hade, om någon av oss barn ville titta i en spegel, måste vi hämta en låda och ta oss upp på tvättbänken, och titta i den här spegelbiten, som jag själv plockade upp på en soptipp. Det där var inte nere i Kentucky. Det var här i Indiana, uppe vid Utica Pike här.

⁵⁸ Det här lilla barnet hade nu aldrig riktigt sett sig själv, så där. Så han kom till stan för att besöka sin mormor. Och på . . . Det finns med på rundvandringen, mormor hade ett hus, som hade en hel spegel på dörren. Och så då den lille pojken sprang genom rummet, såg han en annan liten pojke framför sig. Och den lille pojken sprang också. Så han tänkte, att han skulle stanna några minuter och se efter, vad den lille pojken skulle göra. Och då han stannade, stannade den lille pojken. När han vände på huvudet vände den lille pojken på huvudet. Han kliade sig i huvudet, den lille pojken kliade sitt. Till slut gick han närmare för att undersöka saken. Och han vände sig om. Hans mamma tittade på honom, och hans mormor tittade förvånat på honom. Han sa: ”Å, mamma, det där är ju jag.”

⁵⁹ Så jag sa att: ”Vi återspeglar också någonting.” Förstår ni? Vårt liv speglas.

⁶⁰ Och om vi nu levde på Noas tid, vems sida skulle vi välja? Vilken sida skulle vi ha valt på den tiden, då Noa levde? Vilken sida skulle vi ha valt på Moses tid? Vilken sida på profeten Elias

tid, då hela världen uppslukades i en — en hel massa modernism, som den moderna Jesabel, och hade drivit ut alla Herrens tjänare på ett världsligt sätt? Och kyrkan och prästerna allesammans böjde sig för henne. Skulle du ha ställt dig på popularitetens sida, eller skulle du ha stått tillsammans med Elia?

⁶¹ På Herrens Jesu tid, nu, om vi skulle tänka på den här impopulära Personen, utbildad av världen, inga skolor kunde de någonsin finna, att Han hade gått i, och ingen — ingen predikantskoleerfarenhet. Och — och så uppvuxen med ett rykte: ”född utom äktenskapet”. Och så komma ut och predika ett Evangelium, som var tvärtemot allting, som de hade blivit lärda. Mycket . . . Och fördömde predikanterna och deras organisationer osv.

⁶² Och organisationerna hade gjort ett — ett — ett uttalande: ”Om någon ens gick för att höra den här så kallade profeten, skulle de bli uteslutna ur synagogan.”, vilket var en — en dödssynd. De var tvungna att vara medräknade. Enda sättet, som de kunde tillbe på, var under lammets blod. De måste komma till det här offret. Och — och då blev de utstötta, och vilken oerhörd sak det var.

⁶³ Och den här Mannen struntade i sådant som det där. Och ändå var Han fullkomligt enligt Skriften, men inte på det sättet som de kände till Dem. Vilken sida skulle du ha valt? Förstår du? Gör nu inte. . . Ditt liv, som du lever nu, återspeglar nu precis, vad du skulle ha gjort då, för du är fortfarande besatt av samme ande. Förstår du? Om du väljer den sidan nu, tillsammans med dem, skulle du ha gjort det då. För samma ande, som finns i dig nu, fanns i människor då. Förstår du?

⁶⁴ Djävulen tar aldrig bort sin ande. Han går bara från den ena människan till den andra.

⁶⁵ Gud tar heller aldrig bort Sin Ande. Den går från den ene till den andre. Förstår ni?

⁶⁶ Så just den Anden, som var över Elia, kom över Elisa, samma En över Johannes Döparen osv.

⁶⁷ Den Helige Ande, som var över Kristus, kom över lärjungarna hela vägen fram och är fortfarande över människorna. Förstår ni? Gud tar aldrig bort Sin Ande.

Så där står vi kvar för att göra ett val.

⁶⁸ Och jag — jag kan inte se här, var Paulus beklagar någonting och säger, att han var ledsen, för att han var en fånge. Men han vände sig till sig själv . . . Jag tror att Paulus, då han skrev det här brevet med den där pennan, att det var Den Helige Ande, som fick honom att skriva det där. Så att vi kanske till och med ikväll kan ta fram vår texts sammanhang för att visa, varför Paulus gjorde så här. För det är enligt Skriften, och Skriften är evig. Jag tror att Paulus, då han satt i det här deprimerande gamla

fängelset, skrev till sin kollega här, att dennes broder, att han var "en Jesu Kristi fånge". Så han kunde säga det genom att se, vad som fanns omkring honom. Nu satt han ju i fångelse, men det var inte detta han talade om, den här — denne Kristi tjänare, en tjänare tillsammans med honom. Han talade om att han var en Jesu Kristi Ords fånge, för Kristus är Ordet.

⁶⁹ Och Paulus hade varit en stor forskare på sin tid. Han hade stor ambition. Han var en — han var en — en — en man, som hade utbildats med en . . . Av folk, en man vid namn Gamaliel, som var en stor lärare på sin tid, en av de bästa skolor som han kunde ha gått i. Till exempel, som vi säger, Wheaton, eller Bob Jones, eller någon stor fundamental skola. Han hade blivit utbildad till — till — till en Ordets predikant. Och han var välutbildad och smart, och en intelligent pojke med en stor ambition att kanske en dag bli präst eller överstepräst för sitt folk.

⁷⁰ Han hade en ambition. Och att sedan finna, att dessa stora ambitioner som han hade utbildats för och hade använt hela sitt liv till, kanske från omkring åtta eller tio års ålder, upp till omkring trettio eller trettiofem, då han avslutade skolan och tog examen, och fick alla sina diplom och allting, och stod väl till med alla prästerna, till och med översteprästen i Jerusalem. Han hade order från honom, personliga order, skriftliga, och han litade på denne store Saulus, "Att fara ner till Damaskus och finna alla dem där nere, som dyrkade Gud i strid med vad han sa, och att binda dem och sätta dem i fångelse." Med det var nödvändigt hade han order att döda dem, om han ville. Han var . . . Han hade stor ambition.

⁷¹ Och nu, allt det som han hade utbildat sig till, allt detta hade Gud tagit ur honom. Förstår ni? Och vad hans mål var, och vad hans far hade använt sina pengar till, och hans fars och mors ambitioner, allt hade tagits ifrån honom, för att — för att Gud hade någonting annat. Därför var han en fånge från sitt mål, som han hade haft i livet, och han hade blivit en fånge åt Jesus Kristus, som var Ordet.

⁷² Den där vägen till Damaskus förvandlade Paulus. Då han for ner, omkring kanske klockan elva, en dag, blev han nerlagen. Och han hörde en Röst, som sa: "Saul, varför förföljer du mig?" Och han tittade upp. Och han tittade upp, för han var jude och visste, att den där Eldstoden var Herren, som ledde Israels barn, för han visste, att det var vad Den var.

⁷³ Kom ihåg att denne hebré aldrig skulle ha kallat någonting för "Herre," stort H-e-r-r-e, Elohim, med mindre han hade varit säker på, att det var, vad Det var, för han var utbildad forskare. Och då han tittade upp, och han såg Detta, ett Ljus, en Eldstod, som hade lett hans folk genom öknen, och han sa: "Herre", Elohim, stort H-e-r-r- . . . "Herre, vem är du?"

⁷⁴ Och vilken överraskning det måste ha varit för denne teolog, då Han sa: "Jag är Jesus," just Den som han var så emot. Vilken — vilken helomvändning! Å! Å! Det måste ha varit något oerhört för den här mannen, att alla hans ambitioner som han hade, att helt plötsligt få veta, att dem hade han förföljt. Hans ambitioner hade drivit honom till — längre bort från huvudsaken, som han menade sig göra. Och vilken stor chock det måste ha varit för denne apostel, då Han sa: "Jag är Jesus", just Den som han förföljde. "Varför förföljer du mig?"

⁷⁵ Ett annat litet citat, som vi kan ta med här. Ser ni, då de har roligt åt Församlingen, har de faktiskt inte roligt åt Församlingen, de har roligt åt Jesus. "Varför förföljer du mig?" Hur kunde då Paulus, med hela sitt intellekt tro, att Det Här var. . . Att Den här Gruppen, som han förföljde, var just den Gud, som han påstod sig tjäna? Jag tror, att det där är, utan att gå in på detaljer tror jag, att vi alla är nog väl utbildade för att förstå, vad jag menar här. Samma sak händer i dag.

⁷⁶ Paulus var genom okunnigheten ändå intelligent och smart, mycket smartare än de där utbildade galiléerna, som han förföljde, som redan i sin ödmjukhet hade tagit emot den här Mannen som Herre. Men Paulus kunde med sin mäktiga lärdom och sitt intellekt inte acceptera Det Där. Och vilken helomvändning det måste ha varit för honom på den här vägen! Och han blev slagen med blindhet, så att han inte kunde fullfölja sitt uppdrag, utan leddes ner till ett ställe på en gata, som hette Rak, i en persons hus. . .

⁷⁷ Och sedan kom profeten vid namn Ananias ner dit, som i en syn såg honom komma ner, såg var han var någonstans, gick ner dit han var och gick in. Och sa: "Broder Saulus, Herren som visade sig för dig på vägen ner skickade mig, så att jag skulle lägga mina händer på dig, och du skulle få din syn och bli fylld med Den Helige Ande."

⁷⁸ Se, var han var! Vilken — vilken grej det måste ha varit för Paulus! Förstår ni? Allt, som han hade utbildats till att göra, var tvärt om. Så nu, med — med all den utbildning han hade, hade det — det hade bara blivit ett intet för honom.

⁷⁹ Nu visste han, att han hade en upplevelse. Så här är en annan bra läxa för oss, den att enbart en upplevelse inte räcker till. Det måste vara en upplevelse enligt Herrens Ord. Så då han såg det här och förstod, att Det var Någonting stort då, att någon annan hade fått Det före honom, tog han sig tre år och sex månader nere i öknen i Arabien, tog Bibeln, som Den var då, Gamla Testamentet, och for ner dit för — för att jämföra den här upplevelsen, som han hade haft, och se efter om den var Skriftenlig.

80 Tänk nu, om han hade sagt: ”Nja, jag antar, att det där bara var någonting, som går över.”, och gått vidare! ”Jag — jag ska följa mitt intellekt.”

81 Nu måste han bli fångslad av någonting, en fånge. Så efter att ha jämfört det och sett det, är det inget under, att han kunde skriva Hebreerbrevet, som en bild. Förstår ni? Tre och ett halvt år där nere låg han i Ordet och fann, att just den Gud, som kallade honom, tog tillbaka honom och förvandlade hela hans intellekt, förvandlade allt, som han någonsin hade tänkt, allt som han utbildade sig till att vara. Hela hans ambition sopades bara bort ifrån honom, och han blev en fånge. Guds kärlek hade varit så enorm och en sådan uppenbarelse, att han inte kunde komma bort ifrån Den.

82 Det där är den sanna upplevelsen för varenda verklig troende, som möter Gud. Man — man kommer i kontakt med Någonting, som är så stort, att man . . . Att — att man blir en — en fånge för allting annat. Förstår ni? Man — man kommer bort ifrån allting, för att fångsla sig till Det Här.

83 Det uttrycks en gång, så Jesus säger: ”Himmelriket är något som liknar en man, som köper pärlor. Då han sedan finner den där stora Pärlan, säljer han allt, som han har, för att få den där Enda.”

84 Och det är så här det går till här. Man — man har en intellektuell uppfattning, man har en — en — en — en teologisk erfarenhet, men då den tiden kommer, då man — man — man — man verkligen finner Verkligheten, säljer man bara ut allting annat, och man stänger in sig i Det Här.

85 Paulus visste vad det var. Han — han fann, att han var fastbunden vid Någonting. Liksom vi sätter en — en — en häst i en sele, det är för att — att den ska dra någonting. Och Paulus visste, efter den här upplevelsen och tre och ett halvt år av att jämföra den — den upplevelse, han hade, med Bibeln, insåg han, att Gud hade utvalt honom och hade selat honom genom Den Helige Ande, den upplevelsen som han hade, för att föra fram Evangeliet i hedningarnas närvaro. Anden själv hade selat honom.

86 Och i dag blir vi som Kristi tjänare selade, uppkopplade. Vi kan inte gå. Vi är inloggade med Det, selade till Ordet. Oavsett vad vem som helst annan säger, är man kopplad till Det. Det är någonting med Det, så att man bara inte kan komma bort ifrån Det. Man har blivit sammanokad med Det, av Den Helige Ande har man okats till Ordet. Och oavsett vad vem som helst annan säger, så är det Ordet, det är alltid så. Selad till Det, satt i ok med Det, med Ordet, genom Anden var han selad.

87 Han hade lärt sig där på den — den arabiska öknens baksida, då hela hans förflutna och upplevelser och ambitioner, det där, de där sakerna hade han blivit avklädd.

⁸⁸ Det är nu där, som vi idag finner, att vi måste bli avklädda först. Och folk vill inte bli avklädda. Metodistbrodern vill hålla fast vid litet grand av sin metodistlära. Mmm. Baptistbrodern vill hålla fast vid litet grand av sin baptistlära. Förstår ni? Men man måste absolut bli avklädd allting och bara pånyttfödd på nytt. Och börja om därifrån, låta Den Helige Ande leda. Man kan inte säga: ”Mja, nu sa min — min pappa, att då han kom in, gick in i församlingen, så skakade han hand med pastorn. Han, han är en god, lojal medlem.” Det där kan ha varit all right för hans släkte, men vi är ett annat släkte. Förstår ni? Nu måste vi komma tillbaka till Bibelns tider för den här tiden.

⁸⁹ Prästerna var också selade. Men, ser ni, de hade kommit över in i en annan nådeshushållning, och de — de kunde inte ta av sig sin gamla sele och sätta på sig en ny sele.

⁹⁰ Och samma sak finner vi i dag. Vi kom igenom en samfundstidsålder, som vi bevisade genom församlingstidsåldrarna, Bibeln osv., men vi kommer nu till en fri tidsålder, där Den Helige Ande själv kommer ner och bekräftar Sig själv, och ger Sig tillkänna, får vartenda löfte, som Han lovade, att gå i uppfyllelse. Oj, oj! Vilken härlig tid!

⁹¹ Och han visste det där, en sak till, han visste, att han inte kunde gå till vissa ställen, att då han var selad till Det Här, att han inte skulle. . . Det gjorde han, men ändå ville han gå. Han visste, att hans ambition drog honom till bröder, dit han var inbjuden att komma, och ändå var han i Anden tvingad att göra någonting annat. Han var inte sin egen.

⁹² Kanske någon kunde säga: ”Broder Saulus, broder Paulus, vi vill att du ska komma hit, för vi har den största kyrkan. Vi har den största församlingen. Dina offer kommer att bli stora osv.”

⁹³ Men då han tvingades i Anden, tänkte han: ”Jag har en broder där borta. Jag skulle vilja fara bort och rädda den här brodern, få honom till Herren.” Men ändå tvingade Anden honom att fara någon annanstans. Han var fånge. Korrekt.

⁹⁴ Å, Gud, gör oss till sådana där fångar, bort ifrån våra egna själviska ambitioner, och från våra bedömningar och våra bättre tänkesätt, till att vara en Jesu Kristi fånge! Jag tycker, att det var ett härligt uttalande, det där: ”Jag är en fånge hos Jesus Kristus.”

⁹⁵ Och kom ihåg, att Han är Ordet. Förstår ni? Oavsett vad vem som helst annan tycker, är det Ordet. Förstår ni? Om man är fånge hos Ordet, kan inget samfund svänga bort en från Det. Det är — det är Ordet. Man är bara. . . Man är fånge hos Det, det är alltsammans. Man måste agera liksom Det agerar.

⁹⁶ Nu kunde han inte gå till vissa platser som han ville, för att (varför?) Anden förbjöd honom. Som ni minns, försökte Paulus många gånger att fara till något ställe, och tänkte: ”Det är där, jag skulle kunna ha en härlig mötesserie.”, men Anden förbjöd honom det. Förklarar och bevisar nu det där verkligheten, att Paulus

var en fånge? Fånge hos Jesus Kristus, selad till Hans Ord av Anden! Å, jag tycker om det där. Hrm.

⁹⁷ Han var bunden. Han var bunden med en kedja och kärlekens bojor till att göra Guds vilja, och bara det. Han var fånge. Han var i kärlekens bojor. Han var okad till Kristus. Han kunde inte okas samman med någonting annat. Han var okad till Honom. Och dit Ledningen gick, det var dit, han måste gå. Oavsett hur grön betesmarken var här på *den här* sidan eller *den där* sidan, måste han gå den väg, som Ledaren och oket gick.

⁹⁸ Å, om vi ikväll som Branham Tabernacle bara kunde bli fångar, för vår egen själviska varelse, för vår egen ambition, så att vi kunde överlämna oss fullständigt och bli okade med Honom! Oavsett vad resten av världen tycker, vad resten av världen gör, är vi okade med kärlekens bojor, vi är fångar. ”Mina fötter är så okade till Kristus, att de inte kommer att dansa. Mina ögon är så okade till Kristus att jag, då jag ser de här moderna stripteaserna på gatan, får Det mitt huvud att vändas bort. Mitt – mitt hjärta är så okat i kärlek till Honom, att jag inte kan ha kärlek till den här världen längre. Min vilja är så okad till Honom, att jag inte ens vet, vad mina ambitioner är. Bara: ’Vart du än leder, ska jag följa, Herre.’ Jag ska vara en fånge.” Förstår ni?

⁹⁹ Paulus var fånge på riktigt. Han gjorde inget falskt uttalande. Han övades av Den Helige Ande, på nytt, i att vänta på Ordet. Nu hade han ju övats på ett sätt, men – men Gud hade övat honom på ännu ett sätt nu. Han övades av Den Helige Ande att vänta på Herren, oavsett vad hans ambitioner var.

¹⁰⁰ Nu tänker jag med Den Helige Andes hjälp visa er någonting. Förstår ni? Låt oss nu ta bara ett exempel!

¹⁰¹ En dag kom Paulus och Silas nedför gatan i en viss stad, där de höll en väckelseserie. Och en liten demonbesatt flicka följde efter honom och ropade efter honom. Och utan tvivel visste Paulus, att han hade den myndigheten, som apostel, att kasta ut den där onde anden ur den där kvinnan. Men la ni märke till det? Att han väntade dag efter dag, tills Den Helige Ande helt plötsligt talade till honom och sa: ”Det här är stunden.”

¹⁰² Då sa han: ”Du ande, kom ut ur henne!” Förstår ni? Han visste att vänta på Herren.

¹⁰³ Och det är där, som så många människor idag drar smälek över Ordet. De går ut med en ambition. Hur många väckelseserier har inte punkterats på grund av en sådan sak, för att evangelisten inte väntar och ser efter, vad Herren har att säga! En del av dem säger: ”Kom över hit!”, och de – de går direkt, för att föreningen sa: ”Gå!” Och Den Helige Ande skulle säga någonting annat. Ändå skulle mannens ambition att bli statssekreterare eller – eller ett eller annat, eller någon äldste, eller någon biskop, eller någonting, den skulle – skulle

dra honom: "Du måste fara!" Och ändå vet han bättre. Den Helige Ande säger: "Far *hit!*" Förstår ni? Han är okad till sin organisation. Han är fånge hos organisationen.

¹⁰⁴ Men om han är okad till Kristus, leds han av Den Helige Ande. Han . . . ? . . . Förstår ni? Han, han är okad, en fånge. Det gör ingen skillnad, vad vad som helst annat säger. Det är — det är en — det är en — en ljudande malm och en klingande cymbal. Han hör bara Guds Röst, och han talar bara, då Den kommer ut. Han säger ingenting.

¹⁰⁵ Någon säger: "Å, å, broder Jones!" Eller broder Roberts där eller någon av de här stora männen i vårt land idag, som Tommy Hicks, eller — eller — eller Oral Roberts, eller — eller broder Tommy Osborn, några av de här stora evangelisterna. Om någon skulle säga: "Säg, kom över hit, Tommy! Du är en stor Guds man." (Eller Oral.) "Och jag — jag har en — en farbror som ligger här borta, som är — som är helt bunden. Och han är — han är sjuk. Jag vill att du ska komma hit. Jag tror att du har styrkan att hela honom." Förstår ni?

Och kanske Den Helige Ande skulle säga till honom: "Inte nu."

¹⁰⁶ Men ändå, för vänskapens skull med den där mannen, är det hans plikt att gå med honom. Om han inte gör det, blir han en fiende till den där mannen. Den där mannen säger: "Ja, han for till *den-och-den*, helade det där barnet eller den där pojken. Jag vet, att han gjorde det. Och jag har varit hans vän i årtal, ser ni, och han ville inte komma hem till mig."

¹⁰⁷ Men om han hindras av Den Helige Ande från att fara, är det bäst, att han inte far, om han är okad med Gud. Han älskar sin vän. Men det är bäst, att han är ledd av Den Helige Ande att fara dit, annars kommer det inte att göra någon nytta i alla fall. Jag upplever det där så många gånger.

¹⁰⁸ Men Paulus väntade bara på, att Anden skulle tala om för honom, vad han skulle göra. "Vänta på Anden!", sa han. Han stod en kväll och predikade och gick ut därifrån, han såg en ofärdig man. Och helt plötsligt talade Anden till honom, och han sa: "Jag märker . . ." Hur? På samma sätt, som han märkte, att de skulle komma att förlisa på en ö. Förstår ni? "Jag märker, att du har tro till att bli helad. Stå upp på dina fötter! Jesus Kristus gjorde dig bra." Förstår ni? Var så goda! Han — han var — han var okad. Han kanske hade hållit en veckas väckelsemöten där, och ingenting hade hänt, men ändå väntade han på, att Den Helige Ande skulle säga det. Förstår ni? Han var okad till den där appellen.

¹⁰⁹ Nu säger ni: "Broder Branham, du dömer ut det, som du sa på söndag, om att du har väntat hela den här tiden."

¹¹⁰ Och, men som ni minns, var det Den Helige Ande, som talade till mig där uppe på vägen och sa: "Jag sänder dig tillbaka ibland

de sjuka och plågade.” Förstår ni? Det är lydnad för Den Helige Ande. Visst. Jag for inte, förrän Han sa till mig att göra det. Jag väntade på SÅ SÄGER HERREN, tills jag fick SÅ SÄGER HERREN. Det är annorlunda, nu. Förstår ni? Det, Det Där gör skillnad, nu. Ja.

¹¹¹ Han väntade på Herrens Ord. Han tvingades i Anden till att göra bara det, som Gud bjöd, så han blev fånge hos Jesus Kristus. Vänner, om vi bara kunde bli fångar!

¹¹² Jag vet, att det är hett. Men jag — jag skulle vilja nämna ett par personer till, om ni vill. Jag har omkring sex eller åtta nedskrivna här. Men jag — jag skulle vilja nämna bara en person till eller två.

¹¹³ Låt oss ta personen Moses! Han föddes till befriare. Och han — han — han visste om det, att han var född till befriare.

¹¹⁴ Men innan jag talar om Moses, skulle jag vilja göra det här uttalandet, att Gud alltid måste ta vilken människa som helst, som ärligt vill tjäna Honom, till att vara Sin fånge. En människa måste överlämna varenda ambition, som hon har, allting som hon är, vartenda — vartenda dugg, sitt liv, själ, kropp, vilja, ambitioner och allting annat, och bli en fullständig fånge hos Kristus, som är Ordet, för att tjäna Gud.

¹¹⁵ Du kanske måste gå tväremot ditt bättre omdöme. Kanske i en viss organisation kan du tänka, att de skulle kunna lyfta upp dig och ge dig någonting stort, så att du kan få glänsa. Men hur finner du dig? Du finner dig besegrad efter ett tag, tills Gud kan få en människa, som är villig att bli fånge hos Honom.

¹¹⁶ Gud söker efter fångar. Han har alltid gjort det. Ni kan söka efter det genom Skriften. En människa måste bli fånge hos Kristus, emot vad som helst. Därför kan man inte vara kopplad till någonting annat än Kristus, inte ens sin far, sin mor, sin bror, sin syster, sin äkta man, sin hustru, någon. Man är endast kopplad till Kristus och Honom allena, då kan Gud använda en. Till dess kan man inte.

¹¹⁷ Då man går ut, talar man ibland omilt till människorna. Förstår ni? Jag — jag försöker få er att ta er loss. Man måste ha någonstans att börja, liksom då man ibland utmanar kvinnorna, som kortklipper sitt hår och bär de här kläderna, och har och bibehåller sin kristna bekännelse. Man säger: ”Det där är en småsak.” Ja, man måste ju börja någonstans. Så börja just där, med ert ABC! Förstår ni? Och ta er loss från det, som ser världsligt ut i alla fall, och bli fånge hos Kristus! Och fortsätt bara sedan, ta er loss från allting, tills den sista linan slutligen är lös! Då är du — du är — du är fånge då, du kommer i Hans grepp, Han — Han har dig i Sitt grepp.

¹¹⁸ Nu visste Moses om, att han var född till befriare. Han visste det. Och la ni märke till, att med den ambition som Moses hade,

då han visste, att hans mor hade talat om det för honom där borta, då hon var hans amma.

119 Då det lilla barnet Moses föddes, sa hans mor utan tvivel: ”Du vet, Moses, då. . . Din pappa, Amram, och jag bad hela tiden. Vi visste och hade sett i Ordet, att det var tid för en befriare att komma. Och vi bad: ’Herre, Gud, vi vill se den där befriaren.’ En kväll talade Herren om för oss i en syn, att du skulle födas, och du skulle vara befriaren. Vi var inte rädda för kungens påbud. Vi brydde oss inte om, vad kungen sa. Då visste vi, att du föddes till befriare. Nu visste vi, Moses, att vi inte skulle kunna uppfostra dig rätt.”

120 Kom nu ihåg, att de hade varit där nere i fyrahundra år i Egypten! Förstår ni?

121 ”Och vi — vi ville ge dig det — det rätta, den rätta utbildningen, den rätta träningen. Så jag tog dig och la dig i en liten ark och satte ut dig på Nilen. Och underligt nog tog strömmen den där lilla arken ner genom vassen och strömningarna och förde den raka vägen ner, flera kilometer bort, och vände den rätt in i Faraos palats, där hans. . . Där Faraos dotter var, där hennes badställe var. Och hur det — hur jag fick veta, att hon behövde en kvinna, som kunde uppfostra dig.”

122 Och på den tiden hade de naturligtvis inte de här flaskorna till att mata de små barnen med, så hon var tvungen att få sig en — en amma. Så. . .

123 ”Och Mirjam, henne skickade jag ner. Och hon stod där och hon sa: ’Jag vet, var jag kan finna en amma,’ och kom och hämtade mig. Och, Moses, dörrarna är stängda allesammans. Älskling, du är sexton år nu, och du kommer att vara Faraos son. Och en dag kommer du att vara befriaren, som kommer att ta ut folket härifrån.”

124 Mose ambitioner börjar växa. ”Jag ska studera, mor. Jag ska studera allt jag kan. Vet du, vad jag ska göra? Jag ska studera, hur jag ska bli militär, så ska jag veta, hur jag ska ta ut de här människorna härifrån. Jag ska vara en stor general, biskop, tills jag vet, hur det går till. Och jag ska — jag ska ta ut det. Jag ska ta min Fil. Dr. eller Jur. Dr. examen. Jag — jag ska göra det.”

125 Liksom ”Fader Chiniquy,” om ni någonsin har läst hans böcker. All right. Han ”ska befria alla protestanterna”, ser ni, och han blev själv en. Så den här store prästen för många år sedan, ”Fader Chiniquy”, ni borde få tag i hans bok och läsa den. De kallar honom för ”fader”. Han var bara broder Chiniquy, så var det. Vi kallar ingen man för ”fader” så där. Så vi finner, att — att vi. . . Han tänkte läsa Bibeln, så att han kunde komma dit ut och motbevisa den protestantiska religionen och göra alltsammans katolskt. Och då han började läsa Bibeln, kom Den Helige Ande över honom, och han fick Den Helige Ande, och då — då blev han en av dem.

126 Så lägg då märke till det här, att Moses fick all utbildningen! För han — han visste. Han var så smart, så utbildad, så intellektuell! Så att det inte var någon. . . Han kunde till och med undervisa egyptierna. Så att han kunde undervisa deras psykologer. Han kunde undervisa deras — deras generaler om vad militär makt var. Han var en stor man. Och folk fruktade Moses för hans storhets skull. Å, en sådan forskare! Oj! Han var ärkebiskop eller kanske som en påve. Han var en stor man. Och han var en — en — en mäktig man. Och han visste, att han var född till att göra det här, och hade övat sig med stor ambition i att göra det.

127 Precis som idag. Jag säger inte, att män som går i de här skolorna, jag säger inte, att. . . Liksom de ska göra här ute i Västern nu, de ska bygga en teologiskola för hundrafemtio miljoner dollar, ser ni, pingstvännerna, en hun- . . . En skola för hundrafemtio miljoner dollar. För mig borde det där vara till missionärer på fältet. Förstår ni? Förstår ni? Förstår ni? Men sak samma, vad gör de, då de kommer ut ur den där? Vad är de? En skara Rickys. Precis exakt. Och så är det så, de kommer ut. Det har alltid varit så med resten av dem, och det där är på samma linje. Förstår ni?

128 Nu finner vi, att då Moses med all sin utbildning, och idag med all utbildningen, man skapar stora biskopar osv., den stora, höga ambitionen, vad kommer vi att göra? Våra ambitioner blir precis ungefär som Moses var. Förstår ni?

129 Innan Gud kunde få mannen i Sin hand, måste Han klä av honom hans ambition. Han måste klä av honom all hans utbildning.

130 Han gick verkligen ut, och han befriade. Han dödade en enda egyptier. Och han, och då han gjorde det, fann han, att han var på fel väg. Han kunde inte göra så där. Det var inte på det sättet. Och Gud måste ta ut honom i öknen, i ödemarken, en obebodd plats.

131 Man lägger märke till, underligt nog, hur de här männen, då Gud har ett budskap åt dem, tar Han dem in i en öken.

132 Han tog Paulus till öknen för att utbilda honom, för att tala om för honom, vad hela den här mäktiga synen var, ute i öknen. "Gå ut till en viss öken!" Och han stannade där, tills Gud fullständigt gav tillkänna, vad han skulle göra.

133 Och på Mose tid tog Han honom ut i öknen. Behöll honom där ute i fyrtio år, och klädde av honom hela hans teologi och hela hans ambition. Å, vilken tid, då han kunde se sig tillbaka och se sitt fiasko! Och hur vi ikväll borde göra samma sak, då vi ser vår — vår ambition.

134 Titta på helbrägdagörelsekampanjen, och se efter, om Herren gjorde någonting för några år sedan, för att börja återupprätta helbrägdagörelsen för de sjuka osv.!

135 Alla, varenda organisation, då Det nu inte kom i deras organisation, så måste de skaffa sig en helbrägdagörare. Och vad har vi gjort? Låt oss titta på det bara ett ögonblick! Vi har gjort samma sak, som Moses gjorde. Vi har gått ut och försökt så intensivt att åstadkomma något slags underverk. ”Jag kände lukten av en sjukdom. Jag — jag — jag fick blod i min hand.”, och åstadkomma ett mirakel. Förstår ni? Och vad har vi fått? Några av männen i så hårda påfrestningar, att de har brutit samman och blivit regelrätta drinkare och från sina sinnen, och de svängde om helt och hållet från pingstvännernas mål, tillbaka till att skapa organisationer osv. igen. Förstår ni?

136 Vad har vi gjort? Dödat ungefär en egyptier. Det är riktigt. Och vi har försökt. Vi har ansträngt oss. Vi har betalat. Vi har arbetat, gått hela natten lång på bönemöten, tills vi inte hade någon röst kvar. Och — och försökt åstadkomma någonting och göra någonting kraftigare och alla sådana saker, och funnit det vara ett totalt fiasko. Vi behöver en tur tillbaka till öknen. Riktigt. Jajamensan. Sprickor och kamper. Varför inte bara ge upp? Det är det, man borde göra, ser ni, gå tillbaka och ge upp. Å, vi har gjort samma sak, som de gjorde, samma sak som Moses gjorde. Det gör ingen nytta. Efter fyrtio år fann han sig vara fånge hos Guds Ord. Vad försöker vi göra?

137 Då den stora Välsignelsen kom ut och uppenbarelserna om alla de här stora sakerna, som Gud har talat med oss om: hur vi måste födas på nytt, och hur vi måste få Den helige Ande, dopet i Jesu Kristi Namn och alla de här sakerna här.

138 Människorna, ser ni, istället för att stanna hos det där Ordet, selade till Det, vad gör de? De började med sin egen samfundsteori, som redan hade svikit, och försöker tillverka någonting, som ska se ut som Sanningen.

139 Det är bäst, att jag avbryter just där. Förstår ni? Jag är säker på, att ni är visa nog att förstå, vad jag menar. Förstår ni? Men å, titta, vad det har gjort! Tänk på det!

140 Vad har vi ikväll? Annat än en — en — en nation full av organiserade människor, som förnekar Guds Skriftställen, som skulle kalla Den Helige Andes Liv för: ”Det var mental tankeöverföring.”, som skulle vägra någonting sådant att få komma in i deras församling. Och de skulle inte tillåta en att nämna ett enda Ord om ormens säd, evig säkerhet, och de ting, som Den Helige Ande har uppenbarat och bevisat, att det är Ordet. Jag gjorde utmaning på utmaning att komma och bevisa för mig, att det är fel.

141 Vad har de? Samma sak som Luther hade, resten av dem, ser ni, de dödade en egyptier. Vad måste... Vad var det? Kanske han fick någon människa att börja... Att sluta stjåla eller kanske leva trogen mot sin hustru. Men vad fick man henne

till förutom det? En församlingsmedlem. ”Kom och gå in i vår grupp!” Förstår ni?

¹⁴² Den där stinkande döda människan var det enda, han kunde sätta sina fingrar på som sin seger, av fyrtio års utbildning, en stinkande egyptier, som låg där, rutten och död.

¹⁴³ Det är ungefär så, det är ikväll. Det enda vi kan peka på av den här väckelsen, som har gått över (som det heter), är en stinkande hög av församlingsmedlemmar, som inte vet mer om Gud, än en hottentott skulle veta om en egyptisk natt. Riktigt. Så att om man skulle tala med dem om Guds Ord, säger de: ”Jag tror inte på Det Där.” Man säger: ”Jag bryr mig inte om, vad du säger, jag tror inte på Det.” Förstår ni? Förstår ni? Det där är en ryslig sak att vara tvungen att peka tillbaka på, för alla de ansträngningar och strävanden och allting, som vi har.

¹⁴⁴ Kanske skulle vi kunna peka på en stor skola, men den är död. Vi skulle kunna peka på en organisation, men den är död. Den stinker. Den är precis lik det där första, som vi drog ut ur. ”Liksom ett svin går för att vältra sig, och en hund till det, som den har spytt upp.”, då vi går tillbaka. En enda död egyptier.

¹⁴⁵ Utan tvekan, men någon sa: ”Moses, har du då inte mer känsla för folket? Du var ju kallad till att göra det här.” Någon som kände Moses och visste, att han var kallad till det. ”Och gör inte . . . Har du förlorat känslan för folket?”

”Nänämensan.”

¹⁴⁶ ”Nå, varför är du inte ute där borta och gör *det här*? Och varför är du inte här ute och försöker *det här*? Och varför fortsätter du inte med resten av dem?”

¹⁴⁷ Moses var där ute och blev avklädd, tills han fick en upplevelse vid den brinnande busken, som förklarade Ordet. ”JAG ÄR Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Och jag minns mitt löfte. Och jag har kommit ner för att befria dem. Jag sänder dig till att göra det.” Det var det.

¹⁴⁸ Han såg Ordet, inte folkets ambition eller folkets önskningsar. Vad blev han då? Han ville inte möta egyptierna längre. Han ville inte möta den här saken längre. Utan han blev en fånge. Amen. Fyrtio års flykt, avklädning, men då blev han en fånge, vid den brinnande busken, den mäktige Moses med hela sitt intellekt. Bibeln säger, att Moses var en mäktig man i ord eller i gärning nere i Egypten.

¹⁴⁹ Men ge akt på, vad den mäktige teologen gjorde i den brinnande buskens Närvaro! Han bekände bara sin oförmåga. Då han såg Guds äkta mål, bekände han, att han var oförmögen att göra det. Ändå var han ju utbildad i all den teologi, som de kunde ge honom, utbildad i deras bästa skola. Men ändå, vad skulle han kunna göra, då han . . . Då den där Eldstoden hängde

där i busken? Han sa: "Jag kan inte ens tala. Mmm, Herre, vem är jag, att jag skulle gå?" Förstår ni?

150 "Ta av dig skorna, Moses! Jag vill tala med dig. Klä av dig, till och med dina skor! Du är — du är nere på marken igen. Jag vill tala med dig."

151 Han kunde inte ens tala. Till sist, en utvald fånge, en utvald profet, precis liksom då Paulus utvaldes. Moses utvaldes till befriare. Och då, äntligen, fick Gud sin utvalde undersåte, en fånge hos Honom. Å, halleluja! Han kunde bara röra sig så, som Guds Ord rörde honom. "Vem ska jag säga har sänt mig?"

"JAG ÄR."

"Hur ska jag göra?"

"Jag ska vara med dig."

152 "Ja, Herre, precis som du säger. Här är jag." Oj, oj! Så han är fånge.

153 Han går emot sitt bättre tänkesätt. Han hade nu blivit övad att kommendera en armé. "Svärd upp! Helt om!" Övat sig att befalla: "Alla vagnar i ordning! Spjut framåt! Anfall!" Det är så, han ska ta makten över det. Det var hans utbildning.

Men han sa: "Vad ska jag använda?"

Han sa: "Vad har du i din hand?"

154 "En stav." Gud gör ibland så löjliga saker för det mänskliga sinnet. Förstår ni? Han hade en stav i sin hand. Skägg som hängde ner. Åttio år gammal. Hans hustru på en mula, barnet satt på hennes höft. Små gamla slappa armar, som hängde ner, en stav. Bara hans huvud stod upp, för han hade SÅ SÄGER HERREN. Varför? Han hade äntligen blivit förankrad.

155 Han var fånge. "Jag ska bara röra mig, då Ordet rör mig. Jag ska bara tala, då Ordet talar."

"Vart ska Du gå?"

156 "Jag har ett uppdrag: Att stå inför Farao och visa honom, med den här staven, att Gud sände mig." Amen.

"Vad ska du göra därefter?"

"Han kommer att sörja för nästa sak, sedan jag har gjort det här."

157 Var så god! Du har bara en enda sak att göra, första steget ikväll: ge upp, bli fånge. Tänk inte på dig själv eller någonting annat! Bli en fånge!

158 Moses blev en fånge, erkände att han inte ens kunde tala. Till sist, fick då Gud honom i Sin hand, där han bara kunde flytta sig, dit Gud flyttade honom. Där Han talade Ordet till honom. Han visste, att det var Ordet, då underkastade han sig Ordet. Och Den Helige Ande, Gud, selade där Moses till Guds vilja.

159 Det är samma sak, som Han gjorde med Paulus. Är det riktigt? Han selade Paulus, den lille, kroknäste, sarkastiske juden, å, med Fil. Dr. och Jur. Dr. skrivet över hela honom. Men Han sa: "Jag ska visa honom, vad han ska få lida för Ordets skull." Förstår ni? Och han. . .

160 Och så satt Paulus där och såg Ordet och såg, att det där var Jesus, då räckte han upp sina händer och blev selad till Honom. Guds kärlek selade honom till Ordet. "Han ska bära mitt Namn till hedningarna." Där gick han.

161 "Moses, JAG ÄR dina fäders Gud. JAG ÄR Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Jag minns, att jag lovade dem det, och löftets tid är nära. Och jag ser mitt folks plågor. Jag minns mitt löfte. Och jag har kommit ner för att sela dig. Du vet, vad Ordet säger. Nu har jag selat dig till att gå dit ner, selat dig med kraft till att gå dit ner och befria mitt folk. Och ta den där staven i din hand som ett vittne, för du har sett en kraftgärning gjord med den." Precis liksom David med slungan. Förstår ni?

162 Han tog på sig selen, och han gick ner. Äntligen hade Gud en man, som var Hans underlydande, selad till Honom och som inte kunde flytta sig, förrän Guds Ord flyttade honom. Om människor bara ville göra det i dag! Så han var Hans fånge, en kärleksfånge, okad i kärlekens band med — med Gud, liksom Paulus var okad i kärlekens band med Gud.

163 Precis liksom Paulus, de utbildade sig båda två på samma sätt. Moses utbildade sig, som ni vet, för att befria Israels barn med militär makt. Paulus utbildade sig för att ta dem ur romarnas händer och befria dem, med sin stora kyrkliga makt i världen på den tiden. Stora utbildningscentra, han undervisades av Gamaliel.

164 Och de gick båda två till öknen, mmm, kom tillbaka som andra människor. De såg båda två Eldstoden. Och de var profeter båda två. Är det riktigt? Bägge två var profeter. Och Eldstoden, som kom för att få en befriare, talade med dem båda två, det är exakt riktigt. Där var de, gick till en öken. Lämnade sina hem och gick till öknen för att ta reda på. Lämnade sitt folk och allting för att finna Guds vilja. Förstår ni?

165 De var utbildade på ett sätt, Gud ändrade dem till ett annat. Och de måste bli en fullständig fånge, så att de inte handlade på det sättet, som de ville handla, utan handlade på det sättet, som Gud ville, att de skulle handla. Han är densamme igår, idag och i evighet.

166 Har vi tio minuter till på oss att ta de här?

167 Jag ska riktigt snabbt gå till en annan person. Jag ser en framför mig nu. Hans namn är Josef. Han var en utvald son. Han var en fullkomlig förebild till Jesus Kristus. Han föddes till profet. Han var också profet. Förstår ni? Och nu kunde han se

syner. Och ännu medan han var en liten pojke, såg han i en syn sig själv sitta på en tron, och hans bröder böjde sig för honom. Förstår ni? Men se upp! Han blev . . . Han kände sig som en stor man. Förstår ni? Och alla de där . . .

¹⁶⁸ Men vad var Gud tvungen att göra? Han gjorde samma sak, som han gjorde med resten av dem. För Moses var en befriare, Paulus var en befriare och nu var Josef en befriare. Han räddade sitt folk från hungersnöden.

¹⁶⁹ Vad måste Gud göra med honom? Sätta honom i fängelse, sätta honom raka vägen in i fängelset. Jajamensan. Kom ihåg, att han såldes av sina bröder till en egyptier! Och de sålde honom till Potifar. Och Potifar gav honom litet grand frihet, och innan man visste ordet av, togs den ifrån honom. Och där satt han i fängelset och grät och grät. Gud måste klä av honom det.

¹⁷⁰ Lägg nu märke till det! Men hela tiden tror jag, att han i det där fängelset kunde komma ihåg, att synen sa, att han skulle komma att sitta på en tron, och hans bröder skulle böja sig för honom, för han visste, att hans gåva kom från Gud. Och han visste, att den skulle, måste gå i uppfyllelse.

¹⁷¹ Om vi bara kunde hålla det där i minnet, och att Han enligt Guds Ord i den här yttersta tiden kommer att ha en Församling, Han kommer att ha ett folk. Och de här sakerna, som Han lovade, dem kommer Han att göra. Han sa, att Han skulle det, och vi lever i den tiden. Vi är där. Han försöker bara få oss att bli riktiga fångar nu, inlåsta tillsammans med Honom.

¹⁷² Ni har hört den där gamla sången, man sjunger: "Och då är jag instängd hos Gud."? Jag vill vara instängd hos Gud. Det var nu där jag tänkte på det här. Att vara instängd hos Gud, ingenting annat, och man flyttar sig bara, då Gud säger flytta. Man gör bara som Gud säger, att man ska göra, ser ni, då är man instängd hos Gud.

¹⁷³ Kom nu ihåg, att han tänkte! Han blev också ett totalt fiasko för sig själv. Allt som han visste, allt som han förstod och allting, han blev ett totalt fiasko. Det fungerade inte. Han sattes i en situation, där ingen ville lyssna på honom. Han var ju en fånge. Förstår ni? Han sattes i en situation, som de icke troende inte skulle tro på. Förstår ni, vad jag menar? Hans ämbete var verkningslöst. Människorna vände bort sitt huvud. De ville inte bry sig om honom i fängelset. Vad skulle hans ämbete göra för nytta? Han kunde stå vid fängelsets galler och predika för dem, de skulle gå vidare nedför gatan. Förstår ni? Men han blev en fånge. Och Gud behöll honom som en fånge, tills hjulet rullades upp rätt. Han sa: "Här är min man." Glory! Totalt fiasko!

¹⁷⁴ Till sist kom Gud till honom i hans fängelse. Liksom Paulus, liksom resten av dem, kom Han till honom. Och Han använde den gåva, som Han hade gett honom till att få ut honom därifrån. Det är riktigt. Han förde honom ut ur hans fängelse. Vad gjorde

han? Så snart Han hade fört honom ut ur hans fängelse, fick han makt av kungen, sin kung, som han satt vid sidan av, som han var underställd. Han fördes ut ur fängelset och fick makt, så att vad han än sa, måste det ske. Amen.

¹⁷⁵ I sitt fängelse kom han hela tiden ihåg, att han var född för ett ändamål. Han skulle sitta bredvid en kung. Alla de andra av dem skulle böja knä för honom. Hans syn sa honom det. Amen. Men innan hans syn kunde gå helt i uppfyllelse, måste han bli en fånge. Amen. Och sedan blev han styresman. Och då han kom från sitt fängelse och blev en fånge hos Guds Ord, så att han bara kunde säga det, som Gud la i hans mun att säga, då verkade Gud genom honom.

¹⁷⁶ Lägg märke till att Moses hade makt att binda Faraos furstar, när han själv ville! ”Om ni säger till det här berget: ’Flytta dig!’” Mmm, mmm. Han hade makt att binda Faraos furstar. Antingen de var diakoner eller äldstebröder, eller om de var statens representanter, eller vadhelst de var. Han sa: ”Jag binder er.”, och de blev bundna. Det var det. Han kunde göra det med sitt eget ord, för sitt eget nöjes skull. Amen. Åra vare Gud!

Å, jag har bara omkring tre minuter kvar, så jag håller mitt ord.

¹⁷⁷ Nu finner vi, att han — han blev fånge hos Gud från fånge hos världen. Från . . . Paulus på samma sätt. Och Moses på samma sätt, från en fånge hos sitt eget tänkesätt till en fånge hos Gud. Och då han kom ut, hade han Guds kraft. Och då han blev Paulus . . . Moses eget tänkesätt, då han överlämnade det och kläddes av det, blev han fånge hos Kristi Ord. Kunde bara röra sig dit . . .

Du säger: ”Kristus”?

¹⁷⁸ ”Han ansåg Kristi smäleik vara större skatter än Egyptens.” Så han var fånge hos Kristus, precis liksom Paulus var.

¹⁷⁹ Kom ihåg, att de alla tre var profeter. Förstår ni? Och de måste kläs av sitt eget tänkesätt för att bli fånge hos Guds vilja och vägar.

¹⁸⁰ Så kommer vi nu ihåg, att han hade makt att binda med sitt eget ord. Han hade makt att lösa med sitt eget ord. Han kunde säga: ”Jag löser dig, i min konungs namn.” Amen. Faraos gjorde Josef till sin son.

¹⁸¹ Kristus gör Sina kärleksfångar till Sina söner. Och Han ger dem makt, samma sak som Han hade. Johannes 14:12, ”Den som tror på mig”, ser ni, ”de gärningar, som jag gör, ska han också göra. Ännu mer än detta ska han göra.” Nu blir Kristi kärleks fånge utrustad med kraft av sin Kung, som är Kristus. Amen. ”Och sannerligen säger jag till er: om ni säger till det här berget: ’Flytta dig!’, och inte tvivlar i ert hjärta, utan tror, att det ni har sagt kommer att ske, kommer ni att få, det ni har sagt. Om

ni förblir i mig och mitt Ord i er, om ni är ökade med mig.”, eftersom Han och Hans Ord är detsamma. ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud. Ordet blev kött och bodde bland oss. Densamme i går, i dag och för evigt! Om ni förblir i mig,” inte i *här* och *där*, ”förblir i mig och mitt Ord i er, be om vad ni vill eller säg vad ni vill, det kommer att göras för er.” Han hade makt.

¹⁸² Lagg märke till, att innan han kom ut, måste han tas ut och rakas. Några saker måste rakas av, innan han kunde möta sin kung. Förstår ni?

¹⁸³ Å, Gud tar ibland ut Sitt folk så där och rakar av några av deras egna viljor, visar dem, att de inte kan göra, precis vad de ville göra. Ni förstår vad jag menar. De är inte — de är inte fria att göra, vad de vill göra. Innan de skulle kunna komma i full kraft och vara en kärlekens slav till Kristus, måste de rakas av och sedan presenteras. Ibland tar Han dem med Sig till öknen för att göra det, för att raka av dem. Och sedan ta dem med Sig ut, den smorde, för att fullborda det ändamål, som Han har bestämt dem till att vara. Förstår ni vad jag menar?

Bröder, vi är i den yttersta tiden.

¹⁸⁴ Kom ihåg, vad Han har gjort alla andra gånger! Han har alltid varit tvungen att ta en man och göra honom till Sin fånge, som ger upp sitt eget. Han måste överge allt, som han visste, glömma hela sin utbildning och allting, för att få veta Guds vilja och för att följa med Gud.

¹⁸⁵ Han kan inte följa någonting, som människor måste göra, och Gud på samma gång. Det är alltför motsatt, det ena mot det andra. Man kan inte gå österut och västerut samtidigt. Man kan inte gå till höger och till vänster samtidigt. Man kan inte göra rätt och fel samtidigt. Man kan inte följa människor och Gud samtidigt. Nänämensan. Antingen följer man Gud, eller så följer man människor.

¹⁸⁶ Om man nu då följer Gud och har överlämnat sig åt Gud, då blir man en fånge hos denne Gud, hos detta Ord, hos denna vilja. Oavsett vad vad som helst annat säger, blir man fånge hos Det.

¹⁸⁷ Lyssna! Vi är i den yttersta tiden. Och jag skulle vilja säga det här med vördnad och respekt, medan de sista par minuterna flyter förbi. Titta! Vad Gud, enligt min åsikt, kommer att göra och måste göra, och kommer att göra i den här yttersta tiden, är att finna ett redskap för skörden. Han måste hitta ett verktyg, till att tröska med. Vilken bonde som helst, då han börjar med sin skörd, måste han ha ett redskap att göra det med. Visst, han måste ha en skarp skära eller någonting, något verktyg att tröska ut kornen med. Och skörden är mogen.

¹⁸⁸ Gud, ta oss i din hand! Gör oss till din kärleks livegna tjänare! Använd oss som verktyg till att föra insikten till denna

syndiga, förbannade jord, som vi lever på idag, om att Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet!

¹⁸⁹ För min egen del, Gud, låt mig vara en fånge! Om alla mina bröder avvisar mig, om alla mina vänner avvisar mig, så vill jag vara en fånge hos Jesus Kristus och Hans Ord, så att jag kan bli selad till Hans Ord av Den Helige Ande, för att få se Den Helige Ande få Guds Ord att bekräftas av samma saker, som Han sa, skulle ske. Jag vill vara Jesu Kristi fånge.

Låt oss be!

¹⁹⁰ Jag undrar ikväll med våra huvuden böjda, om den där ambitionen, som vi har, att vara någonting annat, eller kanske någonting, som vi kanske tycker är någonting själviskt, undrar om vi inte bara kunde lägga det där åt sidan.

¹⁹¹ Jag undrar, om någon ung pojke här ikväll ser sig omkring och säger: "Då jag blir stor, ska jag bli, jag ska bli en *viss speciell* sak." Jag undrar om du skulle kunna känna, att Guds vilja rör sig i ditt liv, och säga: "Nej, nej. Mmm, mmm. Mina ambitioner är förlorade nu. Under de senaste dagarna har Den Helige Ande talat till mig. Jag — jag — jag — jag vill överlämna mig åt Gud för att bli ett tröskredskap för den här yttersta tiden."

¹⁹² Någon ung flicka som kanske har ambitioner om att bli en fin dam, eller — eller kanske bli en söt liten fru, eller kanske en dag göra karriär i Hollywood, jag — jag undrar, om du inte är villig att nu lämna din ambition i Guds och Hans Ords närvaro, höra Guds kallelse i ditt eget liv. Gud vet vem du är.

¹⁹³ Jag undrar om det finns en predikant i närheten, eller en tjänare, en arbetare någonstans i församlingen. Jag kommer bara in hit då och då. Jag — jag känner inte en tredjedel av människorna som sitter här ikväll, denna lilla handfull som är här, men jag, men jag undrar, om det skulle finnas en sådan person, som är villig att säga: "Jag bryr mig inte om vad vem som helst säger. Jag är Guds slav nu. Jag — jag — jag ska predika Hans Ord utan hänsyn. Jag bryr mig inte om, ifall min — min organisation utesluter mig, jag ska ändå hålla fast vid det där Ordet. Jag — jag ska göra det. Min vilja är Guds vilja. Guds vilja är min vilja. Jag ska vara fånge hos Jesus Kristus. Med Hans nåd och hjälp ska jag göra det."

¹⁹⁴ Tänk på det, medan vi har våra huvuden böjda! Hur många har den ambitionen i kväll? Skulle du vilja räcka upp din hand? Det där är min också. Jag överlämnar allt. Med våra huvuden böjda nu, långsamt nu, medan ni tänker över det nu, medan ni ber.

Jag överlämnar allt,
 Jag överlämnar allt,
 Allt till dig, min välsignade Frälsare,
 Jag överlämnar allt.

Jag överlämn- . . .

195 Menar du verkligen det? ”Jag vill vara en fånge.”

Jag . . .

”Ta mig, Herre. Ta mig ner till Krukmakarens hus i kväll. Bryt sönder mig helt och hållet, och forma mig på nytt . . . ? . . .”

. . . till dig, min välsignade Frälsare,
Jag överlämnar allt.

196 Himmelske Fader, medan sången fortsätter att spelas, tyckte jag, att det är bäst, att jag — jag den här gången bryter in i sången och talar med dig bara ett ögonblick. Medan folket tänker: ”Jag överlämnar allt,” Fader, får vi göra det här, då det här liksom är vårt sista tillfälle att göra det. Låt oss komma med uppriktighet, liksom då vi kommer till Herrens bord, med tvättade kläder, tvättad själ, tvättad vilja, tvättad ambition, för att överlämna oss!

197 Och låt Gud ta Sitt Ord och oka oss samman med Det, Guds Ord! Och må Den Helige Ande ta oss nu, då vi hör oket klicka omkring våra hjärtan, ”Från och med i kväll tar jag dig på ditt ord. Tänk nu inte dina egna tankar! Tänk mina tankar! Tänk min vilja! Jag kommer att leda dig.” Gud, bevilja oss, att det där blir en upplevelse för varenda en av oss!

198 De här unga människorna, som sitter här, man och hustru, och några som kommer för att bli man och hustru. Det finns äldre män, som sitter här, som är predikanter, som har varit med på vägen. Och, Herre, här är broder Neville, jag, som börjar komma långt upp på stegen. Våra dagar håller på att vara räknade nu. Våra steg har blivit försiktigare, än vad vi gjorde dem. Vi ger akt på, var vi går. Vi är inte så säkra på foten, fysiskt talat, som vi en gång var. Men, Herre, då vi ser det där dödliga livet, blekna ut, och inga av våra fotsteg är säkra, utan att Du håller vår hand.

199 Gud, ta oss nu! Vill du det? Ta våra hjärtan och vår vilja i din egen hand, och låt oss bli fångar ikväll hos Ordet, hos Kristus! Må vi leva gudfruktiga liv här! Må de här kvinnorna, de här unga kvinnorna, de här unga männen, pojkarna och flickorna, överlämna sitt liv, Herre! Och må deras ambitioner bli ambitioner att tjäna Jesus Kristus, och låt dem bli fångar hos Hans gudomliga nåd och vilja! Bevilja oss det, Herre!

200 Det är allt, jag vet, hur jag ska göra, Herre. De här små brutna orden, och jag — jag litar på, att du ska sätta ihop dem på rätt sätt. För det är hett här inne, och folk vill lyssna, men det är riktigt varmt. Och många måste fara hem och gå till jobbet tidigt. Men må de där fröna bara lägga sig i deras hjärtan, ”en fånge”!

201 Far hem och säg till hustrun, då de . . . Innan de gör sig i ordning för att komma ner och be i afton eller ikväll vid sängkanten, titta bort på varandra och säg: ”Ålskling, hur är det

med det där i kväll? Har vi verkligen blivit fångar hos Kristus och Hans vilja, eller — eller arbetar vi efter vår egen vilja?”

²⁰² Må unga män och unga kvinnor överallt, särskilt de som har hört Budskapet i kväll, ställa sig själva samma fråga: ”Är jag villig att bli en fånge och ge upp mitt eget liv?”

²⁰³ ”Den som räddar sitt liv ska förlora det, men den som vill förlora sitt liv för min skull ska finna det.” Fader, vi vet att det är att bli en fånge hos dig, att förlora våra egna ambitioner och våra egna önskemål för att finna dina, då har vi evigt Liv. Bevilja oss det, Herre!

²⁰⁴ Det enda jag vet, är att nu överlämna det i din hand. Och må det bli fruktbart och ta fram mäktiga — mäktiga redskap för den sista tidens skörd, män och kvinnor, pojkar och flickor, överlämnade åt Guds fullständiga vilja, som blivit fångar hos Jesus Kristus, hos Hans kärlek, fjättrade till Kristus med den gudomliga kärlekens bojar. Vi ber om det i Hans Namn.

Jag överlämnar allt,
Låt oss stå upp!
Jag överlämnar allt,
Allt till dig, min . . . ? . . .

²⁰⁵ Låt oss bara säga det där igen, med våra ögon slutna och våra händer uppräckt!

Jag överlämnar allt,
Jag överlämnar allt,
Allt till dig, min välsignade Frälsare,
Jag överlämnar allt.

²⁰⁶ Om vi nu vill böja våra huvuden, och innan vi sjunger avslutningssången, *Ta det Namnet Jesus med dig*, så ska jag be, att — att den här brodern här . . . jag glömmer hans namn. Systemen som vittnade om synen om mörkret som kom över, hon som blev helad. Och kom ihåg, då man ser sig tillbaka, att slöjan var borta. Hennes tro gjorde det. Du kan släppa ut oss med bön! Vill du det, broder? Och be om Guds välsignelser över oss!

EN FÅNGE SWD63-0717
(A Prisoner)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framtaget på engelska på onsdag kväll den 17 juli 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org